

POSTELJA OD ORAHOVE SJENE

MARINKO PLAZIBAT

SADRŽAJ

POSTELJA OD ORAHOVE SJENE	1
Pjegice	2
Pismo dragoj na proljetnoj grani	3
Maglooka klopka	4
Pomireni	5
Šala u ravnici	6
Povratnik u jagode	7
Predah kopača na kraju reda	8
Sonja je sunce	9
Ukoliko sat bude pozvonio (volio sam jagodu)	10
Istomišljenici (motrište muško)	11
BIO BIH SJAJAN ZLATAR	12
Kiša ne može padati stalno	13
Chambord	14
Manda traži ugodniju ulicu i stan	15
Prevert	16
Bio bih sjajan zlatar	17
Puce	18

Tako je toplo biti karakter	19
Noć	20
Na svomu mjestu	21
Bojanje istine na šumskom panju jasena	22
ONA VOLI SPAVATI	23
Ljubav voli odspavati	24
Vodostaj 33	25
Gubitak je na nebu tiha pojava	26
Mirjana je opet pospana	27
Vrbanjski toranj, notturno	28
Balkon	29
Premda je voda vrlo jaka	30
Opis unutrašnjeg prostora	31
Iz dnevnika umjerenoga romantika	32
Moj štićenik, zimsko jutro	33
DOK VLAŽNI VJETROVI PRELIJEVAJU VRBANJICU	34
Istok, sunce pod petama	35
Vrbanja, 29.11.1998.	36
Nije da nisam seljak	37

Gusti šiz	38
On	39
Život je suncokret	40
Nevaljalko	41
Tuga mraka rosi po sokaku	42
Kako je Zvonko postao pijanac	43
KRAJOLICI VREMENA	44
A onda se pojavilo sunce	45
Namještaj	46
Plavo se smije	47
Muškarac sa zdravim želucem	48
Moj tata s teškom crnom i poslovnom torbom	49
Promet	50
Usidjelica	51
Milka kuha ručak	52
Misao na vječnost	53
Rosa	54
Pogledi	55
Kiša je čista i vesela	56

O autoru	57
Impresum	58

POSTELJA OD ORAHOVE SJENE

PJEGICE

volio sam sladoled pa su mi se u životu
pojavile pjegice.

gladan je to bio dan. koraci
su bježali u sjene a češalj je slomljeno
čucao u zabrinutoj travi.
čitav tanjur lutajućih čežnji kockao je balavi anjc
s ćelavim markom iz barake pet be
(žena i troje bose, ajme, odavna su dimili starome anti
opušak popušene cigare)
i ljigavo se razbio
u stotinu.
a ja bih lizao
sirota.

i tako, kesten pod bijelim oblakom
ruča moju dušu
razbarušenu u gustomu hladu pospane
birtije.
sve je tu čisto kao noć od porculana
golo ko slanina.

dakako da mi je gladni smijeh od šećera
ispružio jezik.

pegice su sjedile za nedalekim stolom
i gađale me punom žlicom
sladolednih jaja.

sav sam se rastopio.

PISMO DRAGOJ NA PROLJETNOJ GRANI

A ja bih malo. I ništa drugo. I noć je.

Dok snijeg.

Jučer sam – autobus stenje, suputnik snen, milina – šetao slikama: ti, pijanstvo, bjelina. Par debeljuškastih beba. U nebu mjesec bolestan, žut. Što li to zgriješi? S čega to bježi?... I dokle?

Ali su to slike. A ti si tu. Očiju pod šljivu obješenih.

I ja bih malo. I ništa drugo. I lažem.

Volim te.

MAGLOOKA KLOPKA

U trenutku moga ambicioznog koljena
pojavljuje se u tvojoj čaši vjetar
i slika oka
koje nosi tvrdi haljinu s plavim cvjetovima na ovratniku
neba u nevolji.
Znam da to svakako nema veze sa mnom
cvjećarom metalnoga mesa u slatkom
selu bez rijeke i zrcala.
Nosi me brod
od pakla i sjajnog papira
u izgledu zakašnjeloga prosca malih mirisa
toploga mlijeka.
Ruka mi je tvrda prst grbav a razina čista
od mladih obzora. Most
satkan od ruža, vatre
i zaljubljanog pogleda odvest će me
puca već šapuću
u vrlo besmislene rubove.

POMIRENI

tišina je jednostavna
i danas ne ljulja prostor između želje
i kože
pomiren sam jednostavnom varkom ceste dugom 12
premda
dok ljubim tvoj oproštajni obraz
predobro znam da je čežnja jaka poput nove djevojke
u pregustomu kolu
znam da ostavljam kravu u tvojim očima i topli vjetar
u hrapavim, suviše zbrinutim prstima
koji su me vazda zakidali na račun nejasnoga
ali tvrdog i zamorenog mira
jedne dugovjeke kuhinje
i u ovom času nadutom od muklih isparavanja hranjivoga
ti nalaziš razlog za uzimanje sjekire i bijeg u cijepanje
uvijek vječne stvari
tvoje su ruke precizne poput svih zora site
i zaista ne znam čemu ti trzaj zavisti u glasu
o kad bi samo znala
koliko je prestajati biti provincijalac
hendikep
koliko je moje stopalo blijedo poput
kurve
koliko je
U i 2

ŠALA U RAVNICI

Djevojko
sa zavodljivim nježnim olovom u dubokim očima
s putovanjem u povremenim dolascima
Zdrobit ću te
u sol
te trajno začiniti svoju nejasnu tugu
nasutu u trošnomu laboru pri sobičku moga odrastanja
(zima, kamin je tu, dakako)
Bit ću napokon
ukusan
poput tame u duge ljetne dane
kad si gostila široku, gustu baku i cijelo naše
momačko i cursko zeleno selo
odijevala u svilu
bajkom od kože, planine i naranče
Bili smo šuma i bus
odjednom puni lješnjaka i šećera
u traljavim džepovima
Zatim si poderala cipele
a ja
Naoštren do zaljubljenosti
na klupčici vremena
iznenađeno milujem iglu
i umireno krpam čarape
Dok sol nagriza kožu

POVRATNIK U JAGODE

Parkirajući osmijeh u tvomu dvorištu
posuđujem bol na kratko
neodređeno doba
Nekoliko okolnih zgrada sasvim su čvrste
i ne će mi u redovitim noćima dopustiti
zavirivanja:
sve je tu složeno načinom koji podsjeća na gamaru za zimu
obljepljenu lijepim znojem muškarca
bez ljetovanja
U sveopćoj čami ulica prozora staromodnih ruža
tvoj mi pogled dobro služi kao bjelilo
sitnica prostrtih po svakodnevnomu stolnjaku
čini snažnom iluziju svježega povratka s tržnice
s novom košaricom u sivomu danu
Odjenula si opravu od bijelih plodova zemlje
i novom nadom naglo ojačana u rukama i želucu
nosiš me do trošne postelje od orahove sjene
Tu ćeš me smjestiti
u zeleno perje
Tvrdo me milovati po kosi zalijepljenoj
za neke druge trenutke
po peti tromoj
od asfaltne čežnje
Orah će s grane potrčati u kolač
na momu mekom čelu
I boljet će me

PREDAH KOPAČA NA KRAJU REDA

Dok pijem sivi čaj
i mislim na dobar keks
gromovi tuge kaplju po mojoj livadi
zasijanoj s toliko strasti koliko imaju
samo oči snješka
u trenutcima kašljanja antifriz
Motike raonici srpovi
bačeni pod sunce i jagode
skrivaju svoju molitvu i pokoru
A ti plavokosa nestašnice popravljáš rubove košulje
po kutovima prljave šupe
bez vrata i prozora
hladnoj od drva i nadolazeće zime
Ipak
jesenski sajam duša dobra je prigoda
za cjenkanje s cestama

SONJA JE SUNCE

dosta je kršan paket ulice
u koju me već danima jedne noći
uporno pozivaš
na spoj koji zbunjuje

aaa
zar si zaboravila
da sam jagoda iz krupnog ljeta
da je mjesečina sestra repe šećerne
da krava ulicu nasmijava mlijekom
i suzom plavom kao most

i doručak naš bit će obilan i žut
i pjesma pijevca i vrapca troma
i jutarnja lenija dugačka ko umor
do moje drage busije

premda je sonja sunce

makar je moda crna

UKOLIKO SAT BUDE POZVONIO (VOLIO SAM JAGODU)

srce će ustati
i nasmijati se u facu mrtvačnici
u koju sam plegao priču o klupčici
jabuci i snijegu
još prije pijetlova.
kratka je to ulica, u kojoj sunce kuca
na kućnom broju 33 nedjeljom
katkad
kad pile obuče plavo u susjedstvu.
u njoj su dvorišta troma a kuće
sitne ko anđeli nakon svakodnevnoga posla.
široka je tu livada i brijeg
daleko.
o zraku ne treba govoriti
čista šljiva
i trava dugačka s pčelom u poljupcu.
a jagoda je leptir kojeg sam volio.
trebalo je tu zalutati, doista,
te zime u mojim grudima.
kad sam se najeo željeza postao sam
žega i dobio krila.
pilotiram sreću po asfaltu i smogu
ljubim gospojice.

ISTOMIŠLJENICI (MOTRIŠTE MUŠKO)

Srest ćemo se
u natriju
kiseli i mokri od tolikih mjesečina
i nezasitnih koračanja po dahu ruža, vjetrova
i izbora
Donijet ću ti i tada cvijet
plav od sjećanja i zelen od ljubavi
premda već izvježban vrčkovom djecom u naručju
na jasan komad u predjelu općega neba
I čarape
ću ti ponijeti
one što su me u neshvaćenim požudama grijale migom smijehom
ili dodirrom čistoga smjera
kupanog u jednoj drskoj smjelost
radoznaloj koži
da ih podereš sama
U paru
Vidjet ću te slomljenu do osmijeha
i zagrljaja
brzu
i očiglednu
Sasvim sam siguran
I neću biti

BIO BIH SJAJAN ZLATAR

KIŠA NE MOŽE PADATI STALNO

košulja koju po sebi vješam već danima
teška je
bolesna kao upornost.
svake noći kariram po njoj nove izloge
dotjerane čvrste lutke i hranjive piste
ali uzalud:
pamuk redovito suzi plavo
ustrajno nadopunjuje crvene šamce
a za večeru mi se vrati gladan i slab.
potom se dugo jedemo
golo
nježno i vatreno.
posljednji sati pred jutro
vazda su puni umornih kapi
ramena
kliskih očiju i flastera koljena.
zatim je staklo gusto. konac
mlad
igla brza.
modrice koje slažem u ormar od zemlje
plodne su
smještene u srce hrabre crne ptice
i smiješe se oblaku topline
haljini punoj ruže.
a kiša ne može padati stalno.

CHAMBORD

bijelo se kreći moj velebni dvorac
dok njim glasno odjekuje tvoje
šutljivo odsuće.
pluća su mi ogromna
novi prostrani zrak guši me svojim
novootkrivenim stubištem.
majstori u dimnjačarskim odorama
njišu se mojom spavaćom odajom poput modistica
i jasno osjećam drsko sivo
penjanje.
miris koji si skrojila dimom i dodirom moje rose
znatiželjom i korakom u moj kamen
odsutnom kosom i zrcalom od guste čežnje
fotografijom od zelenoga sna
kočijom i crvenim trkom
usnom
tvrdom poput bola
obećanjem dugim kao zima
okruglim poljupcem očiju
dlanom od svile i
uhom od školjke
glasom od dunje i trave
pjesmom smirene panike

čvrstom snagom
poveo me
u staromodni dimnjak.

dok mi mašeš iz kraljevskog vrta
bijeli se oko mene.

MANDA TRAŽI UGODNIJU ULICU I STAN

to kad si
otišla
u neke nove povratke duše
i slaganja slika kućice u podatnom brašnu
lomilo je cvjetove.
taložilo osmijehe u korake
duge kao grč
pospane od zelene ravnice.
napijao sam se lutanja
i naslanjao na dugometražne američke
ormare bez brave
u neuglednoj prodavaonici nedovršenog
namještaja.
stanovao sam u ulici porušenih jablanova
i sunce je nemilosrdno žeglo
dok bih se vraćao iz tvornice u stečaju
prijevremeno i
umoreno.

PREVERT

već danima tražim te na onomu istom trgu.
siguran sam da nježnim strojem od kratkoga leta
i tankoga crvenila pratiš svaki moj korak.
osjećaš li pritom tu silnu stisku
gladan raskorak u mojim očima?
vidiš li more u žutilu i iskru
gnjilu bez sugovornika?
slomljen od tolikoga petka
nemam krvi za puzanje mršave nade.
tvoja je pletenica gusta poput nejasne smrti
i teško je pronaći čvor
iz kojega bih mogao povući ravnu nit
prema izvoru koji je oko obećalo.
jedne oblačne subote.

jedne oblačne subote.

BIO BIH SJAJAN ZLATAR

ponovno ne smijem.
a događa mi se.
radim u poslovno vrlo uspješnoj luci ljubavi
na skupljanju kamenja
i katkad osjetim kako bih bio sjajan zlatar.
događa mi se uvečer
umornom od divne težine svakodnevice
dok plave gospoje neuspješno razbijaju zrak crne navike
pridržavajući se za neudobna krcata kolica i
nametljivo gladeći ogrlice od negdašnjih sanja
da zijevnem prejako.
i da pokrenem livadu
raskorak i prste u oluju bez krajnjega cvijeta.
osjetim kako ljuljam kamenje uz obalu
i dižem suknju alkemije do nježnoga grla.
a onda
dok krik okamina para oluju tupim sjajem svoga mliječnog zuba
nespretno odskakutamo za kolicima.
slomljeni kotačić zavarim starim dobrim kamenom.
tvrdo je jako zlatno.

PUCE

to što te ne smijem
što te
karirano gledam
i nježno dodirujem
slinim bedastoće povodom izvoza šećerne repe
kupanja otpalih oraha tananom kišom
što crtam krhkim makom i smijem se rosom
što se rugam ulicama punim dugačkoga crnog sunca
i bradavica
što pjevam u hladu sjene i grijem se sivim plinom
domišljate djedove jabuke
što tucam kamenje
i cijepam fini glas u na rame naslonjeni sumrak
što u rukama nosim sjetu i milujem je zelenom salatam
što ti sitnu dojku pakiram u tišinu
punu smijeha i lažnog zaborava
što ti pričam hromo i trčkaram bez plave vode po
stazi pjegave pčele
što sam vrata pristojnosti
i buka dlana
što
naslonjeno

sve je to puce
košuljo moja

TAKO JE TOPLO BITI KARAKTER

Danas bolujem od svakodnevna psa
Pitaš me zašto se ne zavučem napokon u kožu
i ne zagrijem tu malu sobu nove krvi
jer peći su već sasvim tihe od crvena umora
lake i topljive poput zaborava
Čudiš se što vazda grijem mjesečinu i post

Dobro
Vidjet ću što rade mačke
dok crna mašna maše s krova

Ništa
duga je očito pospana od tople konkurencije
u kravljem danu

Nećeš me smesti ne navlačim rukavice
sunčane u osmijehu i žute u dodiru
Prstom od sive nade
kružim po mladom želucu vjetra

NOĆ

polagano ispijam tvoju usnu
zagrijan
bolestan do modrih očiju i laganog koljena
čudan od jednostavnosti dlana dostižem najveću
eleganciju tuge
sav sam u pokretu
smirivanja jednog pospanog otkucaja mjesečine
vodim te sporom linijom
u mrak

kada me pogledaš
zabluda pjeva u tvojim očima
očaji od svježega pijeska
glatki i tvrdi
brzopleto mjere moju crvenu temperaturu
i kašlju
a sova je sasvim čista od plača

zar je čudno da se ne vidimo

NA SVOMU MJESTU

Tvrd sam ja muškarac
zalogaje novog vjetra i dosadnog odsuća obrnutim
dlanom pomilujem
i zaspim
A zatim vježbam salto aerobic
istezanje
Ustanem se i kažem Mirna
žao mi je ali ja bih te pojeo
Puste me na miru priznajem skupljam
po cijeli dan po močvarama šibe metle
od živčanih biljnih čudovišta načinim
Sjednem i provozam se
lijepim mrakom ceste
Curice
iz plave kave sa dna mi
mašu
sasvim je to primjeren poljubac
Iz dalekih dvorišta ljubičice i
jorgovani staromodno mirišu
Tvrd sam ja
muškarac
ne dam se
vjetrom zavesti
Svaki put kad zaplačem
najedem se korijenja

BOJANJE ISTINE NA ŠUMSKOM PANJU JASENA

Noć je već sita
umorna od prozirne čađi tvojih riječi
i pepela koji mi sipaš ravno u dušu
te umrtvljuješ dlan
Noć napokon osjeća tajanstvenu snagu
svoje ličilačke pjesme
i puši svoju posljednju cigaretu
u ovako lošem društvu
Noć, trudna a laka, skida svoju
romantičnu opravu susretljivosti
spram svih duša podjednako podatnu
i diže svoju crnu ruku
Noć
ubija moju ljubav

ONA VOLI SPAVATI

LJUBAV VOLI ODSPAVATI

buka je u mojim dlanovima
teška ko nedostupnost
ljupka kao ljuljanje.
osvaja te
te postaješ mrzovoljna i mirna od navike.
krajolik u kojemu odmaraš sjećanje
čini ti se topao i privlačno žut
pa titranje kojim moji uzdasi nastoje postati ptice
ostaje bez krila i zagrljaja.
nastojanja napokon sjednu u pokošenu travu
i dugo se dugo valjaju.
te zaspu od tolikoga ljeta.

VODOSTAJ 33

voda

je fanj visoko.

i kosti.

i more pliva mojom željom.

tako je slano.

a plave ribe nema.

GUBITAK JE NA NEBU TIHA POJAVA

već nekoliko sjećanja
skriva mi se zvjezdica u nekomu drugom nebu
kutiji od zgužvana svjetla.
dok čučim misli u umornomu stolcu
i kilavo ih rasprostirem po slatkoj prašini
ivan aron šeće obalom i kašlje.
na ramenu nosi zastarjeli recept
i ljulja ga daljinom
ali korača uporno.
ne smetaju ga valovi
teški i prljavi od šećera i kilograma prošlosti.
napačen dahom gole pomodnosti
on hrabro pušta ostarjelu kosu rasti
i sasvim dobro podnosi jutarnju rosu.
duboko zavaljen u svoju fotelju
ne zavidim mu.
natežem uski crni frak
i ne mičem zrak nikamo.
zvjezdica očito mora svojim putem.

MIRJANA JE OPET POSPANA

S tišinom u nogama i umornim mrakom
na ispucalim usnama
ulazim u ured nade
u vedar korak dana
Trenutak je oslobođen drugih miljenica želje
a soba dostatno velika ljepote
za crveno strujanje valova
i topao čaj
Jučerašnji
tjeralicom savjesti naredbe i navike posloženi
zapisnici i pokreti
miruju u staromodnoj krutoj
no izazovnoj kutiji
i češljaju zahtjevno nebo
Prozori su obasjani pozivom i veličinom upozoravaju
kako bi unutarnje cvijeće koje upravo uživam sam
moglo sagorjeti od upornoga nadolazećeg sunca
Odškrinuta vrata još ne upozoravaju na druge sretnike
te moja plava usna
puna vjetra i mladoga sna
poziva na ples
U trenutku zijeve

VRBANJSKI TORANJ, NOTTURNO

a čim se popnem do dizanja
noć brzo pobijeli silnom mjesečinom.
krajolik sav diše bogat i vidljiv
travom od neizmjernih iskušenja i
cestom od pekmeza najplavijih šljiva
bazenom punim naranči i ljeta
cvijećem tolikih zaborava
dalekom rijekom po različitim muljima zagubljenih djetinjstava.
moj predugački jezik
premda umoran od cjelodnevnoga učiteljskog njihanja
vješta je mahovina sise u gluho doba.
noge već nespretno tuku zidove no toranj
božanskim projektom grbav i kos
ostaje za jednu krhku sezonu ljepote
dovoljno čvrst.

BALKON

veselo je i bučno
u mojoj skromnoj košulji
malo je i nedostaje mi, kaže sanja
to je i previše, misli i taji marta
zar ne bi more mogao sačuvati za me

veselo je
u košulji
prsti u mlijeku miču ladice
i ližu
ružu na sporom balkonu sa stolcem
za meko ljuljanje

večer se popela
buku tiho slomila
niti jedna djevojka ne naginje panju
nogu
glavom roni u moju mekoću

PREMDA JE VODA VRLO JAKA

Odnedavno

Koračamo kamenje

Noćas sam

Kiša

I udaram po njezinoj kosi kao

Ljepilo za zaljublivanje

Potezi su mi dugi i meki, iscrpljuju

Me

Gotovo sam krava

Oči su mi pune

Magla prodire do srca i koljena. Svjetiljka?

Svjetiljčica?

Dok perači ulica zabavljeni tamom

I lopatom vremena vuku svoj širok zamah obnove

Prstom provirujem kroz noć

Zapitkujem san

Pođi po doručak, kaže

Mala vila, jako

Sam gladna

Što li hladnjak ima ss

Vim?

OPIS UNUTRAŠNJEG PROSTORA

tu je neka crtica pa
lupkam cipelom
čitav je ormar nezasitnih predmeta pun i plav
rubova pospanih
izgleda drvenih
u bližoj perspektivi okružuju me
zidovi boje kamilice stol nagnut je
na nebo i zabrinutu fotografiju stabilne čežnje čaša
puna svježega limuna
klima se poput ceste
uzdasi su puni
koraka
koje si tiho sadila po kutovima lusterima čavlima
tkaninama
soba je puna
prehlada čvrsta

IZ DNEVNIKA UMJERENOGA ROMANTIKA

potez
od srca do mosta
moguć je mjesečinom ili nedjeljom događanja lišća
i sukoba igala
inače je drven i gluh
vodim li te prečicom i znojem od
finoga grudanja uskočit ću u tvrd čamac
za niski dan
i poći
mekan i jablanom nafiksan
putovima močvara
dim će oplakivati cvijet tucanoga pijeska i ubijene zemlje
po rubovima nježnosti i po koži
pa ću lako zazijevati
zanimati
prodimiti

MOJ ŠTIĆENIK, ZIMSKO JUTRO

Jutro je upravo mlado. Nekako
Sporo i iskusno. Ide mi
Na živce.
A moglo bi biti lijepa dekica. Zašto
To izbjegava?
Prepušteno, tromo diše svoju razglednicu
Kuju ću za sat skrivati od
Mirte, Suzane i Nade.
Zašto već jednom ne odustane od samoće
Izoliranosti od Neba i
Ne odraste?
U kutovima pronalazim njegove cipelice,
Poderanu kapicu, umoran trbuh
I suze. Kratke,
Pospane.
Noćas sam ga dugo čekao. Večer mi je
Proletjela brže nego ugodan objed,
Miran poljubac. O strasti, ili nježnosti,
Čitao sam u knjigama.
Obuo sam čarape od tintilinića te potrčao u susret
Lišću, Stanki,
Zidu.

Dugo sam ga čekao: duga ga je
Ostavila.
Dolazi blijedih obraza bez rajčica u
Srcu, na dlanovima. Osmijeha
Bez naraštaja.
Jako sam bio za njega
Zabrinut.

DOK VLAŽNI VJETROVI PRELIJEVAJU VRBANJICU

ISTOK, SUNCE POD PETAMA

Puna je ulica žutih brodova koji
do grla pritišću i preziru
jednu mirnu vodu
naočale na visokoj palubi
Dok krhko guraš svoj vazda modri bicikl
od bijeloga žita
i crne zemlje
s pomoćnim kotačima umorne jeseni
piškiš
u vjetar
Premda načelno doličan
nemaš se gdje sakriti
Ostaje ti tek suprotno
skinuti gaće do blata
pokazati svoju palu bjelinu
visokom

VRBANJA, 29.11.1998.

Hladan je mrak
Nove seljačke brazde.
U jakoj tišini, smutljivoj buci
Mijesi ju troma, nezasitna baka.
Đuka
Kavalir novoga imena
Nije isti bećar.
Lenije su opet pune rupa, miševi
Gusti i slabi
Ne vesele nikoga.
Klipovi kratki, neplodni: ogroman broj
Usamljenih frajera bez ženke.
Sijena će biti tek
Ujesen
Premda je jaka, gladna već zima.
A pjesma?
Tamburica preselila na
Neka čudna, zbunjujuća sijela.

NIJE DA NISAM SELJAK

Moja je košulja teška
i staromodna
Pod snijegom mojih nadanja
i osmijeha
skrivaju se sklizališta
Nijema su i diče se svojom strpljivom moći
nositi sve terete i zadahe sna
u niskomu naručju
Čim popijem koktel zemlje i pokreta
nisam im sklon tražim ženu
ispod pokrivača od sjemena
i kiše
Jaja su mi dugačka i živčana
kokoši
trčkaraju glupavo
Šešir
o čardaku okačen

GUSTI ŠIZ

Moja mama je službenik. Zaglađuje koješta plavo i poslušno.

Zgrada je česta i zeleno se održaje, ali traje. Nakon istrajalog vremena kogod se popiški u boju i zbriše. Onda neko vika, vika.

Prije nego sam se ponovno rodio, moja mama je nabavila piliće i pazljivo ih čuva. A ako neko od njih griišši, mama vika.

Živina je živina, ali ja ću popizditi.

ON

Jednoga će dana osjetiti dah dugotinjajućeg crijepa
koji u vlastitomu dvorištu nema komu
pasti na glavu
premda napokon ima to prokleta pravo
Godine nalik čaju
nosit će oko vrata poput ogrlice od
najfinijih lješnjaka
načelih dosadnim zagrljajima i surovom konkurencijom
sumnjive čokolade
Skupljat će tek kamenčiće po najčešćim stazama jer
guranje mulja od magle kiše maka i slave bit će
teško i zaigrano kao gladi u rukama
afričke dječice
Selo želja bit će pusto
klupčica
traljava poput pamćenja nogu
Kroz vile će propadati slama
i tvoriti nezasitnu postelju anđelu neumitnosti

ŽIVOT JE SUNCOKRET

ivana danas mijenja zahrđale pločice
za novu sjetvu masne biljke.
opet je zemlja topla
a pokretljiv zrak.
prašina se smije zora trči
okrenuti se uravnoteženomu hodađu.
ivana je
bosa
ali sjaji –
sunce na golomu štapu.
dok vlažni vjetrovi prelijevaju vrbanjicu i druge
kanale
u trudovima uporno diže glavu.
jasno
nakon slatkoga koprcanja po vlažnomu tijestu
ivana će rado roditi
stari
mali
sunco
kret.
i odaahnuti sjemenke.

NEVALJALKO

u četvrtak sam kušao napisati
dječju pjesmu
onu o učiteljici s hrapavom suknjom i
s nebom u nemirnim očima
"moja je učiteljica jako dobra", pisalo bi
ali me stid rukopisa
ružnog i zaboravljivog do kamena
učiteljica je već imala hrpu djece
i "nije me trebala"
u svojim plavim i rasutim
planovima
danas sam već kuća
s krovom od magle, trčanja i vode
vodim razred zaštićene tišine i šamaram
trepavice u prečestomu hodu
fina suknja moje Nade brza
ljepljiva je
i glatka
a ruka mi je nemoćna

TUGA MRAKA ROSI PO SOKAKU

Vrijeme je za oblak noći. Pa ću prošetati, eto, nos.

Naočita mi je tama.

A boli me, ona.

Pa se popnem fino u kost, slatko uz most pospane tišine. I trčim, trčim li sijeno! Pa okliznem. Trgnem.

I sasvim sam, već.

A ograda je bila prehladena, Marija spremna...

Sjetiti se Marije približno

je kao staviti cvijet

u vazu

dosade jednoga ljeta.

Podužeg.

Malo je to mjesto. Meni najdraže. U kojem volim skloniti dvije – tri jabuke, orah, nešto sitno soli i posve se dobro okupati od cijelog filma. Ako bih nabrajao tih nekoliko, čamac, pogled, lenija..., pogriješio bih kožu. Pa ali dakle. Stoga.

Šećem se travom, travom mraka. Mekana je i skliska, nije mi zelena. O, zeleno, zeleno!

A meni se činilo da je oblak noći...

Glupa je neka tu. Te sjednem, volim ja drvo, odmoriti primisao, zabunu.

“I misliš da je zabuna?”

KAKO JE ZVONKO POSTAO PIJANAC

Ideš li katkad Lenijom prašine
naići kod Zvonka na čašicu hladne, plave rakije
Osjetit ćeš blizu podno koljena trzaj
toplinu i smjer
za jednu novu ženidbu
Nije se Zvonku dalo no žena
dosadna i krasna do dna
htjela se valjati
I tako

Ideš li katkad Zvonkovom lenijom
naići kod čašice na

Sve je to prašina

KRAJOLICI VREMENA

A ONDA SE POJAVILO SUNCE

Jesen je dojahala novu tonu blata
i cigle: zidat ćemo novu kuću za oblake
za rasplakanu čizmu i raspadnutu sreću.
Stvorit ćemo brojne prostorije
kako bi se kicoši iz umornih polja
okupani zlokobnim vjetrom i namirisani
bojom ostarjele duge mogli lako duže skrivati
pomisli potkivati.
Zidove ćemo ožbukati žuljevima
od očnih potresa i kišnih dodira sjete.
Nakon što u kutove složimo žirove a
iznad prostirke od trpljenja razbacamo lješnjake
otvorit ćemo zaljubljena vrata.
Kroz prozor ćemo nezasitno
istezati godinu.

Piškim od sreće.

NAMJEŠTAJ

skupili smo se u sitnim kolima
jedne tromе priče o ljubavi i
zajedništvu
i odvezli se daleko u polja sunca
brašna i mirne vode.
kućica koju su sivi vjetrovi podmuklim glasom
porušili do čežnje
učinila nam se vrućom poput čokolade
sigurnom kao neboderski san.
čvrsto smo pristali na raspravu
s punoljetnim korovom
i okupani jednom dubokom vodom i nadom
novim rukama odručali nježnost.
u očekivanju redovitoga sumraka
stari hrastov stol mirno je podnosio neke zalutale
zareze
i smiješio se nebu
modrom kao vazda.
ormari o kojima sam ti zbunjen govorio
u hladna nježna predvečerja prekratkih malih odmora
ostaše i dalje vrelom usnom zaključani.

PLAVO SE SMIJE

crtež kojim se preispitujem srijedom uvečer
redovito zbunjuje moju postojanu tugu
plavu priču o marini.
na stolu se hladi čaj
smrvljen od šarenila nakon trešnji pristigle duge
na prozoru suzi ptica.
sve grijanje je eto
razvedeno.
u pogledu i dodire okolnih boja.

ptica i dalje kuca.
boje se kuhaju.
tuga se boji
i plaši.
udaren laktom ponoći
smatam papir u srce
i otvaram prozor do
neba.

MUŠKARAC SA ZDRAVIM ŽELUCEM

Brzo se pozvati na snijeg, ciglu i žuto. Zazidati
prozor navike i sklonosti čaju.

Odmahnuti na plin zavjese i
čarape koje mijese usnulu modrinu
do toploga bola.

Nacijepati nekoliko boja stakla i proviriti
k cesti rose i zagrljaja.

Dosađivati se mrakom,
sluhom i kartanjem sitnih bombonica u raskoracima
dviju pospanih rundi.

Nahraniti se pretjeranom količinom trome svjetlosti, nade
i novih sobičaka.

Zasrati
nadolazeće ljeto.

MOJ TATA S TEŠKOM CRNOM I POSLOVNOM TORBOM

Upravo je njegova desna polovica snage
zakoračila nogom ka dizalu
Lijeva je obično smotana ona će
žilavi trenutak
kasnije
Dizalo je posvema novo
i jako poput snopa članskih iskaznica uvezanih Idejom
i mrakom
Treba mu dakle sićušan dah vremena
za popeti se s obveznim darom u zaboravljivom džepu
i s umorom u zadihanom bolesnom srcu
Brzo ću mu potrčati u zagrljaj
uz nespretan pokret koji će kasniti
stvar kič zaprljati
Dakako
s olakšanjem ću otrčati po manžetnu otpalu pred dizalom
opet s one ruke koja nosi dosadni spori
zapijući pokret

PROMET

Udisale smo tih dana, zašto ne reći:

godina

jedan običan, siv zrak

s krasnim mjestimičnim mjehurićima bjeline,
žutila,

lubenice i srca, zastarjelog mosta,
trošnoga sna.

A izdisale vrlo podatnu, zanosnu
mekoću.

Jednog je dana vrlo stasit muškarac
popužio svoju
meku cigaretu.

Imala sam dovoljno prašine u blijedoj
kutiji od vjetra
i zaljubila se u nove obzore. O
sretnica!

Sasvim prosto muško.
Eto.

I preplavio me
crn zrak.

Tako je to normalno.

I mislim da će me ugušiti. Ili

USIDJELICA

Slomila je korak
umoran do laganja i plastičnog sna
drvena joj cesta, bolesna od lotalica i prebjega,
ne nudi noć toplu i miris blag
bučna svjetlost koju si je priuštila
buši kanale i privodi zanosni mulj
krupna i laka od nove snage
osjeća već nepoznat trud

dok mlijeka ponestaje

MILKA KUHA RUČAK

I tako.

Sjedim ja u sosu

i umačem toranj u dugačku, mutnu smjesu neba.

Leđa sam utemeljio u mrkvu,

pobjedu u oko

i fil.

Veselim srcem miješam jaje i boje,

sav sam vrt!

Prstima tucam šećer u cipelu,

o, brzo!

S krastavca mi maše zlatko.

Kuhinja je blizu.

Dvorište široko.

Dok čokolada guta zrak. I vatru.

Sunce mi

maše.

Bojim se podneva.

MISAO NA VJEČNOST

Teško mi je pokrenuti
kilograme tišine u kratkoj ulici
Kamion je prepun, očito ćemo tišina i ja
zajedno sletjeti u te spretne kanale
kad jednom
A pitaš me kad ću doći

Imam li uopće tvoju adresu?

ROSA

Moja baka je vrlo stara
i velika
glumi crva u mojim prstima
Vidiš draga
koliko su mi prsti snažni!
Lako te milujem, kao pepeo,
glatko klizim tvojom podatnom kožom
slatko se svađam s tvojim sitnim palcem ispisujem
srce cijelo samo malim tikom
Zadovoljna si mojom rosom
smiona si svojom malom kosom
krupna u ostrim grudima
Sretan sam jako
"O, bako moja!"
Zahvalit hoću čas i njenim
crvima
A rosa utihnu
lovci
na vrijeme kreću

POGLEDI

U slabačkom danu
krov te jako gleda i
smije se svojim snijegom.
Vrlo si umoran i ne ćeš mu mahnuti dok pipaš
mokar trag u povelikom džepu.
Blizak a nizak
plašiš se opće pretrage vlastite zelene kože.
Jer jako je vruće
u koljenu, stazi, snu.
Krov te
gleda
jadnog, ogromnog
snješka.

KIŠA JE ČISTA I VESELA

toliko te volim kišo
kad mi razapinješ korak
ližeš cestu u moju snagu.
raskrinkan do osjećajne ponoći
obojam kosu tvojim poljupcem
i veselim zrak
posrtanjem klizanjem sutonom.
prhkom rukom otvaram sve kože do sna
vjetrove do moći
lizalice do mrena.
dok mi životinje panično trče darivati milovanja
smireno rasprostirem pitku vodu oko groba.

Marinko Plazibat

Rođen 1966. u Vrbanji kod Županje. Srednju školu i studij hrvatskoga jezika i književnosti završio je u Osijeku. Uređivao je osječki studentski književni časopis Rijek. Studije i eseje objavljivao u Quorumu i Književnom Osijeku, a pjesničkim i kritičkim tekstovima te kratkim prozama surađivao je i u Poletu, Studentskom listu, Oku, Književnoj reviji, Glasu Slavonije, fanzinu Noise Slawonische Kunst. Sudjelovao je na nekoliko znanstvenih skupova i festivala. Priređivač je *Izabranih djela Ferde Bačića i Martina Robotića* (1994). Godinama radi kao učitelj u osnovnoj školi.

Objavio je pjesničke knjige *Postelja od orahove sjene* (1989), za koju je 1988. dobio nagradu za najbolji neobjavljeni rukopis autora do 35 godina na Pjesničkim susretima u Drenovcima, te *Vatra. Igre na cesti* (2016).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 54

Marinko Plazibat

Postelja od orahove sjene

© 2020 Marinko Plazibat

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2020

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

TanteTati / Pixabay.com

ISBN 978-953-345-749-9 (HTML)

ISBN 978-953-345-750-5 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-751-2 (PDF)

ISBN 978-953-345-752-9 (MOBI)

Prvo izdanje

Hrašće, Drenovci, 1999.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**

